

(Viise).

En sandfærdig nye Viise
om den besønderlige Hæn-
delse, der haver sig Kildroget
med .... Martine Nielsdtr.

Lyde, boende paa Sömmøer,
nu ved Michaeli-Sider 1767
blev syg af Hovedsmerter
[og i sin Svaghed saa et Syn].

[Trondhj. 1769. 8.]

V. box 33:987

(Eide, Martha Nielsdatter)

En sandfærdig

Nye Viise

om

Den besønderlige Hændelse,
der haver tildraget sig med en gud-
frygtig Danne-Vinde, ved Navn Mar-
the Nielsdatter Lyde, boende paa
Sennøer, som ved Michaeli-Tider 1767
blev syg af Hovedsvimmel, og hendes Svaghed
tog jevnlig til, indtil den 19 Januarii 1768. da
hun i 6 Timer var ganske død og uden Følelse;
Men imidlertid saae Afgrundens Fælhed og her-
te et jammerligt Skrig, samt paa et andet Sted
saae GUD sidde paa sin Majestatiske Throne,
omringet af Englers mange Tusinde, og at tilbe-
des af alle Hellige og Uddalgte etc. Ja blev un-
derrettet af en Engel, som kom flyvende til hende
fra den store Skares Mangfoldighed, at hun end-
nu havde en kort Tid tilbage at leve, og imidler-
tid kundgiøre de Ting, som han nu vilde sige hende,
med meget meere, som af en vidløftig Historie er
uddraget, og i standig fortalles i efter-
følgende Viise.

Niimbis forfattet under den Melodie:

O kære Siæl! frygt aldrig meer, etc.

Efter Naboernes Betræftelse om Tildragelsens
Rigtighed, og deres Begiæring til Trykken
befordret.

[Thiem] Trykt Aar 1769.

V. box 33:987

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20
0 mm
0
Din det, der sig tildraget har Med
Martha Lyde, som og var En
dydig Danne-Qvinde, Jeg her en Viise
slynge vil; Min Læser! vil du høre til?
Indholden er Guds Vre, Og dig til
Gavn kan være.

2. I Naret sytten hundrede Og syv og
ferti monne skee, At hun i Sygdom falder;
Bed Michels-Dag hun bliver svag, Dens
Sygdom holdte ved hver Dag Til Julen
harde Ende, Da hun fik atter Kiende:

3. En mere heftig Følelse Af Smarter
og Besvimelse, Som trøkked hendes Hier-
te; Ved venstre Bryst et Sting hun fik;
Hun syntes føle Dødens Pisk; Hun sig paa
Sengen lagde, Farvel til Verden sagde.

4. Hun faldt i stor Afmægtighed, Og
intet meer af Verden veed, All Følelse var
borte. Ser Timer laae hun død og stiv,
At man ej mindste Tegn til Liv Hos hen-
de da fornomme; Men da den Tid var
omme

5. Begyndte hun at røre sig; Enhver
blev heel forunderlig Ved dette Syn at
skue; De meente alle hun var død, Da hun
sig reiste og udbrød (Efter en liden Dvale)
Med en opmærksom Tale:

6. "D! jeg har været paa det Sted,
Hvor

Hvor jeg har seet Guds Majested, Og de
Udvalgtes Glæde; Jeg hørte og desligeste
Den Jammer og Forskrækkelse, Som de
Gordomte lider, Hvor ynkelig de quider.

7. Jeg saae der blev oplukt en Dør (Ik!
jeg paa nyt af Angel Deer) Naar jeg kun
derpaa tænker) Der var et Mørk, et Svo-
vel-Hav, Som en utaalig Stank udgav;
Et Skrig og Skraal jeg hørte, Som saa
mit Hierte rørte:

8. Jeg faldt som i en Afmagt hen, Men
kom mig til min Fryd igien, Da nok en
Dør opluktes; Jeg snoed blev fra dette
Sted, Og kom ind i en Herlighed, Som
var foruden Lige, Og jeg ej kan udfige.

9. Jeg saae GUD i sin Majested Paa
Thronen sad i Herlighed, Omringet af en
Skare Af Englers mange tusinde, Som
Hellig! Hellig! syngede; For Guds og
Lammets Throne Nedkasted deres Krone.

10. Jeg saae Udvalgtes Vre-Dragt,
Som skinned hver i sær af Pragt, Dog i
ulige Grader; Thi nogle Solens Klarhed
bar, Og andres Glands som Stjerner var,
Men alle bare Palmer, Og synged Fryde-
Psalmer.

11. Jeg saae og en Mangfoldighed Af
Mennesker, som var ilesd De hvide Vre-
Klæder, De Seyers-Palmer bar i Haand,
Dg

Dg sang i en foreet Mand Gud Lov
med Engle-Stemme. Den jeg ej kan for-
glemme. (*)

12. Jeg saae min' elskte Lærere, For hv
Tilnavn var R... og B... (**). Ifort i hvi-
de Klæder; Hr. R... han talte saa til mig:
O Siæl! hvor er du loffeligg, Som har
Guds Naade fundet, Dg Synden over-
vundet.

13. Jeg veed jeg har med denne Haand,
Afstoed dig i Daabens Vand, I Christo
dig indpodet; Velkommen nu til dette
Sted; See her er lutter Herlighed; Vi
veed af ingen Smerte, Som klemmer vø-
res Hierte.

14. Derpaa jeg høre fik en Sang Af o-
verbættets Frynd og Klang, Af de Forlø-
stes Skare. Derefter kom en Kvinde frem
For Thronen, og fik Stæd blant dem,
Som hvide Kiortle bære, Dg Palmer til
Guds Ære.

15. Hun sang og med. Derefter saae
Jeg

(*) I sær syntes hun de sang den Psalme: I Jesu Navn
skal al vor Sierning skee etc. og horte de sidste Ord i 2det
Vers med stor Indræk i Sindet: Han har gjort store
Ting ved sit Ord, og med hans Arm saa stort, høypriiselige
Verk; Thi bør os allen Tid, Hannem talke med stor Æid,
Hvo, som frygter Herren, det merck.

(**) Disse 2de Lærere hun saae hedte Magnus Koff og
Niels Bugge, som forlængst ere døde. Hr. Magnus Koff
har døbt denne Kone.

Jeg og en Engel for mig staae, Hborved jeg blev
forkræffet; Han sagde: frygt du ej for mig, Jeg
har af Nød tit hiulpet dig; Nu skal du saae at
høre De Ting, du skal kundgiøre:

16. Thi efter Timer ser skal skee, At du af din
Besvimelse, Skal for en Tid opbaagne; Du skal
bebude Herrens Ord For Mennesker som boe
paa Jord; Sid Jolt Guds Ord vil lyde, Dg deres
Synd fortryde.

17. Din Tale agtes vil for Tant Af mange,
som ej indsee grandt, Hbad Gud dermed hensig-
ter, Men sig din Mand og Brodre to, Hbad du
har hørt; de skal det troe; Lad først din Præst det
høre, Det kan ham og andrøe.

18. Af! sbared jeg: jeg er saa sbag; Hvordan
kan jeg til Guds Behag Hans Budskab da frem-
føre? Jeg fik til Svar: o! frygt du ej! Det gaaer
ej an at sige nej Til det, som Gud dig byder,
Hans Kraft dig sbvne yder.

19. Du skal anmode Herrens Præst, Han sig
beslitter allermest Ungdommen at oplære I Guds-
frygt og i Herrens Ord, Saa det allene ej be-
roer Ved nogle Parters Deele, Men i Guds Ord
det heele.

20. At Lob og Evangelium Fremsettes i sin
rette Form; At Catechismi Lære Ved Herrens
Ord betragtes saa, De Unge kan Oplysning faae,
Ialare Gud at kiende, Dg sig fra Synd at vende.

21. At de fra første Borne-Åar Kundskab om
Herrens Villie faar, Dg siden meer og meere Alt
som de tager til Forstand, I Herrens Vej op-
lyses kand; De baade veed og lever, Saadan
som Himlen kræber.

22. Derfor er det hber Lærers Pligt, De nøje
vil erindre sligt: Bør Omsorg for de Unge, At
Her.

Herrens Frygt kan blomstre sinukt, Og bære
Himlen megen Frugt; Da GUD og vil belønne
Og deres Slid paa Passionne.

23. Dernæst GUD ogsaa klager paa Den U-
fitt, der i s'vang nu gaa Med syndig Zule. Glæde, Da
Højtids-Dage blive brugt Til Dantsen, Kortspil
og Utugt, Og Bachi-Staal udtømmes, Men
Herrens Lov forsømmes.

24. O gid! enhver da lære vil, At hade dette
Synde-Spil, Og denne slemme Bane! Ja, søge
Herrens Huus med Løst, Hvor de kan finde Siæ-
le-Trost, Da Herren er at finde, Og Raade er
at vinde.

25. Ut, tant! om Herren hæbne vil Og straf-
fe med sin Bredes Jld, De som hans Huus for-
sømme? Thi GUD som boer i Himmelen, Han
seer dog ned til Menneken, At de det Sted van-
ære, Hvor han vil boe og bære.

26. Dernæst GUD og beklage maa, At af de,
der til Kirke gaae Er saa, som did fremkomme Af
Længsel efter Herrens Bud Og for at glæde sig i
GUD, Samt søge Siæle-Hvile For Synd og
Satans Pile.

27. Nej! mange der indfinde sig For at fremvi-
se glættelig Sin Pragt og Modens Klæder; De
visler, sladder, slummer hen, Naar det er skeed,
de gaae igien; De mene GUD skal være Tilfreds
med saadan Hæ.

28. Forgæves de til Kirken gaaer, De hører,
men dog ej forstaar, Hvad Herrens Tiener taler;
De burde samles til Guds Priis; Men at! de
har en anden Viis: Sin Næste de bagtaler, Med
Daarligheder praler.

29. Endnu er og et Ord til Rest, Der passer
sig paa Fædre best, Som Engelen omtalte: De,
som

som er sat i Fædres Sted, Bør og med al Oprig-
tighed Sin unge Smaa oporage Til det, som
GUD behager.

30. De kære Børn GUD giber dem Skal de
til Guds frygt holde frem, Og ikke dem forarge
Med Banden, Fylderi og Drik, Med Fraadseri
og s'lig Ufitt, Med slem Snak, onde Sæder, Som
Christne ilde klæder.

31. Hvor mange Børn fordærbet blir Ved ont
Exempel Fædre giir Ved Laster at bedrive; De
selv foragte Herrens Ord, Og holde det for Møje
stor Sin Børn til Dyd at vænne, Hviis Gavn de
selv ej kiænde?

32. Hvor kan I lære Børn Guds frygt, Som
leve selv i Laster frygt, Og ej i Guds Huus kom-
mer? Hvor kan I lære dem Guds Bud, Som ik-
ke kiænde selv til GUD; O Fædre! jer besinder;
GUD jer til Bedring minder.

33. Huusfædre og Huusmodre maa I Husf-
alting styre saa, Ut alt seer til Guds Hæ. De
bør sit Huusfolk holde til, Ut s'ye al syndig Løst
og Spil, Guds Villie at opagte, Og Herrens
Ord betragte."

34. See! dette er Indholden af Den Ordres
Engelen mig gav; Mon nogen vil den agte; Dog
det berder nu paa dem selv, Som søge vil sin
Siæles Vel, Ut nøje overbeje Sit Liv, Forhold
og Beye.

35. Thi de, som lyde vil Guds Bud, De bist
betsignes skal af GUD, Ret baade her og hifset;
Men hvo hans Ord foragte vil, For denem er
bered en Jld, En Jammer og Flende, Som al-
drig vil faae Ende.

36. Sid da I Zions Vægtene! Vil være saare
flittige Tilhørerne at minde Om deres store Siæle-
Nød,

